

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 150. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805117832048/facsimile.pdf (tilgået 21. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

de sitrende blaa Luer mindre og mindre, blafrede en enkelt Gang, før de helt døde hen. Kun Hjertet hamrede højt for at vidne om det voldsomme Højtryk, Livet havde taget. Men efterhaanden var det, som om alle Blodets Bække rislede tilbage fra deres Stormgang og paany sugedes op og fyldte Hjertet, saa det blev stort og stille.

Gro slumrede videre — rolig som Havet, der har lukket sig over sit Offer og ladet en funklende Diamant synke til Bunds i sit Løndomsdyb. Men Sølvør følte sine Sanser vaagne paany: Verden genskabtes omkring ham — Stykke for Stykke — Stilheden blev til og med den hørte han de huggende Dump af Uhrets Lodder, som var de flyttede ind i selve Rummet til ham. Han saa Maanen i Færd med at liste ud af Gluggen — han hørte en Flagermus hvine udenfor. Og uden at kunne skelne noget bestemt, var det alligevel, som saa han Hvælvingen lukke sig over Rummet fast og snævert, med hver Sten hvilende paalideligt paa Plads.

Hvad nu? Skulde han lade Gro sove, til Dagen vækkede hende og hun saa sig i hans Arme? Sølvør kyssede smilende hendes Pande og følte et Øjeblik sin egen Triumf ved at tænke sig dette Gensyn. Men straks efter blev han

god og øm og bøjede sig over sin Elskede i den dybeste Bekymring. Hun maatte ikke vaagne i Forfærdelse, ikke græde igen som hin første Morgen, hun var hos ham. Hendes gyldne Kærlighedsdrøm skulde ikke afsluttes af nogen brutal Opvaagnen i Fængselsluft. De fineste Strænge havde sitret i hendes Sjæl og ved Nat sunget sig frem til ham, ham, hun elskede ubevidst med alle sit Hjertes usporligste Anelser. Denne Elskov maatte ikke brat afbrydes og visne som den Plante, hvis Hjerteskuud rives itu. Hun skulde tilbage til sit Jomfruleje og leve videre i sin Drøm, til Blomsten en Dag skød frem af Svøbet. Og sikkert maatte det ske snart, at hun følte Kærlighedens Sol varme ogsaa sine vaagne Tanker og saa den straale frem paa sin Bevidstheds Himmel.

Og Sølvør rejste sig fra sin vidunderlige Søvn, og han bøjede sig beskyttende over Gro og svøbte det lange bløde Klædebon ned om hendes kølige nøgne Fødder.

Da han stod paa Gulvet, mærkede han ret, hvor stærkt og tungt Lodderne gik lige ved Siden af ham. Han famlede efter Lyden og fandt, at Panelet ved Lejets Fodende var aabnet, idet en Fylding var drejet tilbage fra Rammen. Ad denne Vej maatte Gro være kommen.